

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5845/2018
19.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Зоране Делибашећ, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Драган Симић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Зорица Цундра, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2094/18 од 27.09.2018. године, на седници одржаној 19.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2094/18 од 27.09.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2094/18 од 27.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 187/17 од 30.01.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је Уговор о зајму закључен 21.11.2011. године између туженог као зајмодавца и тужилаца као зајмопримаца, ништав преко износа од 19.700 евра. Ставом другим изреке, утврђено је да је заложна изјава тужиље оверена од стране Основног суда у Сремској Митровици Ов1 ../. од 21.11.2011. године ништава преко износа од 19.700 евра. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати износ од 4.313.898,81 динара са законском затезном каматом од 18.11.2013. године до коначне исплате, док је одбијен више постављени захтев тужилаца за износ од 287.499,99 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати трошкове поступка у износу од 1.170.535,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате, док је одбијен више постављени захтев тужилаца за износ од 255.765,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2094/18 од 27.09.2018. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена, а делимично одбијена, и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и усвајајућем делу става трећег изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука

о трошковима поступка тако што је обавеза туженог снижена на износ од 844.825,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости уговора о зајму и исплата, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је тужбени захтев делимично усвојен, а делимично одбијен. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, односно не указује на постојање другачијих одлука, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, а правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 21.10.2013. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 4.313.898,81 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе од 113,9907 динара за 1 евро, представља динарску противвредност од 37.844,31 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић